

blac' room

Του Γιώργου Σταυρούλακη
sportseditor@kosmos.com.au

Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΦΤΩΧΟΤΕΡΗ ΜΟΝΟ ΣΤΑ ΤΑΜΕΙΑ!

Υπάρχουν άνθρωποι που (δεν) ζουν μονάχοι

Ο Μάνος Αντώνιος γράφει στο blog του για τον Γιάννη Καλαμίτση. Τον φίλο του που έφυγε σήμερα αφήνοντας πίσω του έναν θησαυρό.

-**Πέθανε ο Γιάννης Καλαμίτσης!** είπα σήμερα το μεσημέρι στη γυναίκα μου... μόλις το 'χα μάθει... καθώς έγραφα ένα mail σε έναν φίλο μου... Αμέσως σταμάτησα.

-**Πέθανε ο Γιάννης Καλαμίτσης!** Ξανα-είπα στη γυναίκα μου.

-**Ήταν φίλος μου...**

-**Το Ξέρω...** λυπάμαι... μη στεναχωριέσαι... έτσι είναι η ζωή... (με αγκάλιασε)

Έκλαψα... είχα να κλάψω από τότε που 'φυγε η Μαλβίνα.

Πέθανε ο Γιάννης Καλαμίτσης.

Σας έχω γράψει για σπουδαιούς ανθρώπους που έχω γνωρίσει.
Σας έχω γράψει πόσο πολύ μ'έχουν επηρεάσει. Τους θυμάμαι έναν-έναν.

Όμως ο Γιάννης δεν μ'έχει μόνο επηρεάσει.

Ήταν και φίλος μου.

Αγαπημένος φίλος μου.

Ήξερα τη δουλειά του βασικά λόγω της συνεργασίας του με τον Χάρρυ Κλυνν (Τραμπάκουλας). Φυσικά -ως άνθρωπος που αγαπώ το γράψιμο- τον λάτρευα. Όμως δεν τον γνώριζα.

Είναι λοιπόν 1987 κι έχω εκπομπή στο μεγαλύτερο ever ραδιόφωνο της Ελλάδας ... τον 9,84... παίζω το «Θα σ'αγαπώ» με τη Δημητρά Γαλάνη.

Τρομερά ερωτικό κομμάτι.

-**Ποιος έχει** γράψει τους στίχους; αναρωτιέται ένας ακροατής.

- **Ο Γιάννης Καλαμίτσης,** απαντώ εγώ κι αρχίζω να μιλώ γι' αυτόν τον σπουδαίο άνθρωπο... μπλα... μπλα...μπλα...

Πάμε στο επόμενο τραγούδι και ξαφνικά ανοίγει η πόρτα του studio (έτσι γινόταν τότε... δεν υπήρχαν σεκιούρτι κλπ) και μπαίνει ένας νευρώδης μελαγχρονός τύπος με γένια και μάλλον αγριωπή φάτσα.

-**Εσυ είσαι ο Αντώνιος;**

-**Ε, ναι...** (απέναντι από τον 9,84 στη Λιοσίων υπήρχε μια ύπαιθρη ταβέρνα που μαζεύοντουσαν όλοι οι αποφυλακισμένοι) λέω εγώ επιφυλακτικά.

-**Είμαι ο Καλαμίτσης αδελφέ...** ήρθα να σ' ευχαριστήσω για όλα αυτά που λες για μένα... δεν μ'έχουν συνθησει σε τέτοιες αβρό-τιπτες...

-**Καθίστε κ.** Καλαμίτση να τα πούμε...

-**Γιάννης... έβγαλε** το μπουφάν και κάναμε μια υπέροχη εκπομπή. **Ετσι γίναμε φίλοι.**

Όχι γνωστοί. Φίλοι. Πολύ φίλοι.

Κανονικοί φίλοι. Έμενα στο Καλαμάκι και έμενε στη Νέα Σμύρνη. Πήγαινα τα μεσημέρια σπίτι του και πίναμε καφέ... και καπνίζαμε αμέτρητα τσιγάρα... και γράφαμε... πάνω σε ένα πελώριο Ξύλινο τραπέζι που 'χε φτιάξει μόνος του. Πιάνανε πολύ τα χέρια του.

Ναι, γράφαμε διάφορα... βασικά χωρίς λόγο... έτσι για πλάκα. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε η λογική του «σωσω σε σκληρό δίσκο»... δεν έχω ιδέα τι έγιναν όλα αυτά τα κείμενα... Δεν πειράζει... γράφαμε για το αλκοολικό του γραφίματος.

Θα σας εξηγήσω τι εννοώ.

Από τον Γιάννη έμαθα να μη σηκώνω μύγα στο σπαθί μου σ' αυτή τη δουλειά. Με έμαθε ότι όσο μεγάλη κι αν ήταν η δουλειά, όσο και επικερδής να 'ναι αμα μου τη σπάσουν οι άνθρωποι, να φεύγω.

Ήταν πραγματικά ένας σπουδαίος άνθρωπος.

Με αγάπη προς τους ανθρώπους.

Ο ίδιος είχε συνεργαστεί με σπουδαιούς καλλιτέχνες (μουσικούς, τραγουδιστές, ηθοποιούς) όλοι ήθελαν να δουλέψουν μαζί του, αλλά εκείνος κρατούσε μικρά καλάθια.

Εκείνη την εποχή (κι όχι μόνο) ο Γιάννης είχε κάνει ένα εκατομμύριο πράγματα πιο πολλά και ακόμα πιο σημαντικά από μένα. Κι όμως με αντιμετώπιζε λες και είμασταν ισάξιοι.

Κάθε φορά που μαζεύομασταν σπίτι του όλο και κάτι γράφαμε που

είτε το σκίζαμε, είτε το φυλάγαμε κάπου που χανόταν... είτε το αφηνάμε στη μέση για να το συνεχίσουμε την επόμενη... την επόμενη βέβαια είχαμε άλλη διάθεση ... και πάει λέγοντας. Ήταν σαν να τζαμάραμε με τα κείμενα... με τις ατάκες....

Θυμάμαι που μου έλεγε πώς του έφυγε στην κυριολεξία η μαγκιά όταν αμέσως μετά την πτώση της Δικτατορίας κι ενώ εκείνος έγραφε στίχους (ερασιτεχνικά) του τηλεφώνησε ο ίδιος ο Μίκης Θεοδωράκης (απορούσε πού είχε βρει το τηλέφωνό του) να του ζητήσει την ... άδεια να μελοποιήσει τη δουλειά του.

Θυμάμαι πώς γελοούσε όταν διηγόταν την ιστορία του «Αννα» (**Αννα, δεν** είναι η βροχή που σου χαράκωσε το βλέμμα, **είναι που** είσαι μοναχή κι αν τ' αρνηθείς θα είναι ψέμα...):

-**Τ'όχαμε γράψει** μαζί με τον Τάκη Μπουγά ένα βράδι για πλάκα...

και επειδή ήταν αφανταδόρικο είχαμε συμφωνήσει να μην το δώσουμε στη δισκογραφία, αλλά να το χρησιμοποιούμε σε διάφορες γυναίκες που μας άρεσαν, διαβεβαιώνοντας τις ότι το γράψαμε εκείνη τη στιγμή για τη (εκάστοτε) συγκεκριμένη:

-**Ελένη,** δεν είναι η βροχή... Μαρία, δεν είναι η βροχή... Καίτη δεν είναι η βροχή κ.λπ.

Μέχρι που μια φορά ο Τάκης ερωτήθηκε βαθιά μια Αννα και το έβαλε στον δίσκο του... Έτσι το 'μαθε ο κόσμος.

Το 1989 με φώναξε και πήγαμε μαζί στον ΑΝΤ1... όπου γράφαμε τα πρώτα επεισόδια του ιστορικού «Οχι τα Νέα του ΑΝΤΕΝΝΑ»... εκεί είχα την ευκαιρία να γνωρίσω (και να μάθω πολλά πράγματα) από τον σκηνοθέτη Μεγακλή Βιντιάδη, τον μοντέρ Άρη Κανελλόπουλο και να νιώσω στο πετσί μου τι σημαίνει Νίκος Μαστοράκης.

Μερικά χρόνια αργότερα μου ξανατηλεφώνησε και πήγαμε να γράψουμε... θέατρο. Το θυμάμαι σαν τώρα... μαζευθήκαμε στο φουαγιέ ενός θεάτρου στη Λ. Αλεξάνδρας. Κάτσαμε μαζί με τους ηθοποιούς. Πασίγνωστους ηθοποιούς (δεν λέω τα ονόματα τους επειδή μερικοί απ' αυτούς δεν ζουν... και δεν είναι σωστό)... τους διάβασε λοιπόν ο Γιάννης αυτά που 'χαμε γράψει και εγώ καμαρώνω σαν γυφτικό σκεπάρνι...

Τους άρεσε παρα πολύ.

Ξαφνικά αυτοί (οι ηθοποιοί) άρχισαν με έναν εντελώς ευτελή και μίζερο τρόπο να τσακώνονται για τη σειρά που θα μπουν τα ονόματα τους στην μαρκίζα.

-**Ρε συ Γιάννη,** τι κάνουν αυτοί; του ψιθύρισα.

-**Μαλακίζονται... μου** απάντησε κοφτά... κι άρχισε διακριτικά να μαζεύει τα κείμενα. Εκείνοι ούτε που έδωσαν σημασία.

-**Παιδιά, μέχρι** να τα βρείτε... ο Μάνος κι εγώ πάμε να πάρουμε τσιγάρα... είπε και μου 'κανε νόημα.

Τον ακολούθησα.

Μπήκαμε στην (παλιά) κόκκινη BMW 1602.. όπου πάντα είχε δίπλα στο λεβιέ ένα θερμός με γαλλικό καφέ και οι πόρτες του δεν κλείδωναν.

Φυγαμε.

Δεν επιστρέψαμε ποτέ.

Δεν πέρασε λίγος καιρός και μου ξανατηλεφώνησε να γράψουμε μαζί την τηλε-επιθεώρηση που θα παρουσιάζε η Αννα Βίση στον ΑΝΤ1 (Με Αγάπη Αννα)...

-**Ρε συ Γιάννη,** δεν ξέρω από τέτοια...

-**Δεν πειράζει...** Ξέρω εγώ (τους στίχους τους είχε στην κυριολεξία στην κολότση)... Ξέρεις από τηλεόραση, που δεν ξέρω εγώ...

έτσι πατσίζουμε.

Ξαναπήγαμε.

Παρουσιάσαμε σε μια μεγάλη σύσκεψη στελεχών τις ιδέες μας. **Ενθουσιασμός μεγάλος.**

Γράψαμε τα δυο πρώτα επεισόδια, μέχρι που έκανε την εμφάνισή του από το Λονδίνο... ο Νίκος Καρβέλας.

-**Θα τα γράψω** εγώ... μας δήλωσε στο σπίτι του στην Κηφισιά, ξαπλωμένος σε κάτι καναπέδες... όπου είχαμε πάει για να... συνεργαστούμε.

-**Ωραία...** είπε ο Καλαμίτσης... Ξαναμπήκαμε στην BMW και ούτε που μας ξανα-είδαν.

Χαχαχαχαχαχαχαχαχα!

Του 'χω μεγάλη υποχρέωση. Με αντιμετώπιζε ισότιμα, ενώ δεν

ήμασταν ισότιμοι. Λάτρευε τις καλές ιδέες και δεν επέμενε στις δικές του... προσόν που έχουν όλοι οι Μεγάλοι.

Η μόνη μας διαφορά ήταν ότι εγώ ήμουν (είμαι) Ξενύχτης ενώ εκείνος κοιμόταν με τις κότες... ειδικά από τότε που άρχισε να κάνει πρωινό ραδιόφωνο.

Την εποχή που έκανε τις «πρωίνες χειρπλασίες» στο ΑΝΤ1, έμενα ένα στενό πιο δίπλα... Γυρίζα από τα bar όταν εκείνος ξεκινούσε. Του τηλεφώνουσα για καλημέρα.

-**Ελα μωρέ** από δω να τα πούμε...

Πήγαινα συχνά... και δεν βαζαμε γλώσσα μέσα μπροστα στα μικρόφωνα.

Θεέ μου, τι εμπειρία.

Ήταν τρομερό που ΚΑΘΕ μέρα έγραφε μια ολοκαίνουργια ραδιο-επιθεώρηση... μια ολόκληρη (!!!) επιθεώρηση... με αρχή-μέση και τέλος...πάνω στη μουσική του γνωστού: ZOOM-ZOOM ...

Αρρώστησε από τα νεφρά του εδώ και μερικά χρόνια.

Ετρεχε στα νοσοκομεία για αιμοκάθαρση. Ζούσε εδώ και χρόνια σε ένα σπίτι στον Άγιο Ανδρέα... Κάθε φορά που του τηλεφωνούσα τον άκουγα όλο και να σβήνει... με ρωτούσε για τα παιδιά... μου έλεγε να είμαι καλός με τη γυναίκα που μου προσέφερε αυτό το τρομερό δώρο (ο ίδιος δεν είχε παιδιά)... αλλά είχε υπέροχη γυναίκα, την Αλίσ, που την ΛΑΤΡΕΥΕ... και τον ΛΑΤΡΕΥΕ... Έχει κάνει πράγματα για εκείνη που (νομίζω) ούτε η ίδια δεν γνωρίζει.

Αγαπούσε πολύ το ποδόσφαιρο και την αγαπημένη του Προοδευτική, στην οποία για ένα φεγγάρι είχε παίξει κάτω από τα γκολπост.

Όσο τον θυμάμαι καλά στην υγεία του, δεν άλλαζε με τίποτα το ραντεβού που 'χε με τους δικούς του για να κλωτσήσουν λίγο τόνι.

Έγραφε απίστευτα τραγούδια.

Έγραφε απίστευτα θεατρικά έργα.

Έγραφε απίστευτες στίλνες σε μεγάλες εφημερίδες.

Έκανε βέβαια απίστευτο ραδιόφωνο.

Εβλεπε πάντα μπροστά.

Διάβασα ότι είχε πάει για σπουδές (Αρχιτεκτονική) στον Καναδά. Τα εγκατέλειψε... λίγοι γνωρίζουν ότι τα εγκατέλειψε για να ασχοληθεί εθελοντικά σε θεραπευτικές κοινότητες για τα ναρκωτικά.

Του οφείλω πολλά.

Ήταν εκείνος που με έμαθε να έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου. Μου έδωσε και ποτέ δεν ζήτησε.

Ήταν ένας Μεγάλος που δεν αγαπούσε τα Μεγαλεία, αλλά μόνο τα Ωραία.

Ευχαριστώ για όλα Γιάννη!

Ο Γιάννης Καλαμίτσης μαζί με την αγαπημένη του σκυλίτσα, την Μπαλού!